

การพิสูจน์สมมติฐาน

ในการศึกษาวิจัยทัศนคติ และความต้องการของผู้ใช้แรงงานต้องงาน
 สังคมสงเคราะห์ทั่วไปและสวัสดิการแรงงานภายในโรงงาน โดยมีแนวความคิด
 กว้าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษาว่า คนงานอุตสาหกรรมสิ่งทอซึ่งตกอยู่ในภาวะกำลังทรุด
 ต่ำลงจะมีความเข้าใจในสวัสดิการภายในโรงงานและงานสังคมสงเคราะห์ทั่วไปดี
 กว่าคนงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ อีกทั้งยังมีความต้องการ
 สวัสดิการและบริการทางค่านสังคมสงเคราะห์สูงกว่าอีกด้วย แต่ในเรื่องของทัศนคติ
 คนงานประกอบรถยนต์จะมองไปในทางที่ดีกว่าคนงานสิ่งทอ ในบทนี้จะได้พิจารณา
 ทดสอบถึงสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ดังต่อไปนี้

ในเรื่องการทดสอบความรู้ของคนงานทั้ง ๒ ประเภทอุตสาหกรรม ผู้วิจัย
 ถือเอาความรู้ที่คนงานสามารถระบุประเภทของสวัสดิการที่ทางโรงงานจัดให้เป็น
 เกณฑ์ในการวัด แต่เนื่องจากโรงงานอุตสาหกรรมทั้ง ๒ ประเภทจัดสวัสดิการให้
 กับคนงานได้ไม่เท่ากัน พบว่าอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์อุปกรณ์รถยนต์
 สามารถจัดสวัสดิการโดยเฉลี่ยประมาณ ๑๓ ประเภท ส่วนอุตสาหกรรมสิ่งทอจัด
 ให้ได้โดยเฉลี่ยเพียง ๑๑ ประเภท ฉะนั้น เกณฑ์การวัดจึงพยายามที่จะเปรียบเทียบ
 ระดับความรู้น้อยกับระดับความรู้มากกว่ามีสูงกว่ากันอย่างไร โดยถือเอาคนงานที่
 สามารถระบุประเภทของสวัสดิการที่ทางโรงงานสิ่งทอจัดให้ไม่เกิน ๔ ประเภท
 เป็นผู้มีระดับความรู้น้อย ส่วนคนงานประกอบรถยนต์ถือเอาไม่เกิน ๖ ประเภท
 ส่วนระดับความรู้มาก ถือเอาผู้ที่สามารถระบุประเภทสวัสดิการได้ตั้งแต่ ๗ ประเภท
 ขึ้นไปสำหรับคนงานสิ่งทอ และ ๘ ประเภทขึ้นไปสำหรับคนงานประกอบรถยนต์

ตารางที่ ๔๘

ระดับความรู้ของคนงานที่สามารถระบุประเภทของสวัสดิการในโรงงานได้

	มีความรู้ น้อย %	ความรู้ปานกลาง %	ความรู้มาก %	รวม %
ขนาดใหญ่	๑๑.๘	๑๕.๗	๗๒.๕	๑๐๐.๐
ขนาดกลาง	๑๒.๐	๒๗.๐	๖๑.๐	๑๐๐.๐
ขนาดเล็ก	๖.๖๗	๒๕.๐	๖๘.๓	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๕๐

ระดับความรู้ที่คนงานสามารถระบุประเภทของสวัสดิการที่โรงงานจัดให้

	มีความรู้ น้อย %	ความรู้ปานกลาง %	ความรู้มาก %	รวม %
ขนาดใหญ่ สิ่งทอ	๑๑.๘	๒๒.๕	๖๕.๗	๑๐๐.๐
ประเภทรถยนต์	๑๑.๘	๘.๕	๘๐.๐	๑๐๐.๐
ขนาดกลาง สิ่งทอ	๒๕.๐	๔๕.๐	๓๒.๐	๑๐๐.๐
ประเภทรถยนต์	—	๑๐.๐	๙๐.๐	๑๐๐.๐
ขนาดเล็ก สิ่งทอ	๑๓.๓	๒๓.๓	๖๓.๓	๑๐๐.๐
ประเภทรถยนต์	—	๒๖.๖	๗๓.๓	๑๐๐.๐

หมายเหตุ : ระดับความรู้น้อยของคณงานสิ่งทอ ถือเอาผู้ที่สามารถระบุประเภทของสวัสดิการที่ทางโรงงานจัดให้ไม่เกิน ๔ ประเภท ส่วนคณงานประกอบรถยนต์ถือเอาไม่เกิน ๒ ประเภท ระดับความรู้มาก ถือเอาผู้ที่สามารถระบุประเภทสวัสดิการได้ตั้งแต่ ๗ ประเภทขึ้นไป สำหรับคณงานสิ่งทอ ในจำนวนประเภทสวัสดิการทั้งสิ้น ๑๐ ประเภท ส่วนคณงานประกอบรถยนต์ถือเอาตั้งแต่ ๔ ประเภทขึ้นไปในจำนวนรวม ๑๓ ประเภท

จากตาราง แสดงให้เห็นถึงระดับความรู้ของคณงานส่วนใหญ่ ซึ่งสามารถระบุประเภทของสวัสดิการที่ทางฝ่ายนายจ้างจัดให้ จะเห็นว่าในอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ จะมีคณงานที่มีความรู้มากถึง ร้อยละ ๗๒.๘ ขนาดกลาง ร้อยละ ๖๑.๐ และขนาดเล็ก ร้อยละ ๒๘.๓ ส่วนคณงานที่มีความรู้เกี่ยวกับค่านี้น้อย สำหรับอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ มี ร้อยละ ๑๑.๔ ขนาดกลาง ร้อยละ ๑๒.๑ และขนาดเล็ก ร้อยละ ๘.๖ เท่านั้น

เมื่อแยกเปรียบเทียบประเภทอุตสาหกรรมสิ่งทอและประกอบรถยนต์ตามขนาดแล้ว จะพบว่าคณงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์มีความรู้ในสวัสดิการของโรงงานมากกว่าคณงานอุตสาหกรรมสิ่งทอในทุก ๆ ขนาดอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมขนาดกลางจะมีจำนวนเปอร์เซ็นต์ของคณงานประกอบรถยนต์ที่มีความรู้มากถึง ร้อยละ ๘๐.๐ ขณะที่คณงานสิ่งทอมีความรู้ในเรื่องนี้เพียงร้อยละ ๓๒.๐ เท่านั้น ดังตารางที่ ๕๐

ข้อมูลดังกล่าวแย้งกับสมมติฐานที่ ๑ ที่ว่า "คณงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่ตกอยู่ในภาวะทรุดตัวลงจะมีความรู้ความเข้าใจสวัสดิการภายในโรงงานดีกว่าคณงานในโรงงานอุตสาหกรรมประเภทที่มีอนาคตแจ่มใส" เพราะอันที่จริงแล้ว ความรู้ความเข้าใจสวัสดิการภายในโรงงานของคณงานนั้นมิได้ขึ้นอยู่กับภาวะทรุดตัวของอุตสาหกรรมสิ่งทอ อันทำให้คณงานเกิดความไม่มั่นคงในการทำงาน เกิดมีความ

กระตือรือร้นในการชวนชววยหาความรู้ความเข้าใจในสวัสดิการแรงงานมากกว่า
 เหตุที่คนงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์มีความรู้ความเข้าใจในสวัสดิการที่ตนได้รับ
 นั้นดีกว่าคนงานอุตสาหกรรมสิ่งทอก็เป็นเพราะว่าคนงานประกอบรถยนต์มีระดับ
 การศึกษาสูงกว่าคนงานสิ่งทอนั่นเอง (ดูตารางที่ ๕)

ตารางที่ ๕๑ ทักษะของคนงานต่อสวัสดิการแรงงานที่ทางโรงงานจัดให้

สวัสดิการ	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวมยอด
	ขนาดใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
ดี	๑๔.๒	๑๖.๐	๑๓.๓	๑๔.๖	๓๑.๑	๕๑.๑	๓.๓	๓๑.๓	๒๓.๑
พอใช้	๓๕.๗	๓๖.๐	๕๐.๑	๓๘.๖	๕๔.๒	๔๒.๑	๔๑.๑	๔๗.๓	๔๓.๑
ไม่ค่อยดี	๔๕.๗	๔๖.๑	๓๓.๓	๔๓.๓	๑๕.๗	๖.๑	๕๖.๖	๒๑.๖	๓๖.๑
ไม่ทราบ	๔.๒	๒.๑	๓.๓	๓.๓	—	๓.๑	—	๑.๖	๒.๑
รวม	๑๐๐.๑	๑๐๐.๑	๑๐๐.๑	๑๐๐.๑	๑๐๐.๑	๑๐๐.๑	๑๐๐.๑	๑๐๐.๑	๑๐๐.๑

ตามทัศนะของผู้ใช้แรงงานของอุตสาหกรรมทั้ง ๒ ประเภท เห็นว่า
 สวัสดิการที่ตนได้รับจากนายจ้าง โดยส่วนรวมแล้วยังคงอยู่ในระดับพอใช้ ซึ่งมีผู้ให้
 ความเห็นเช่นนี้ถึง ร้อยละ ๔๓.๑ รองลงมาเป็นทัศนะของคนงานที่เห็นว่าสวัสดิการ
 ที่จัดให้ยังไม่ค่อยดี ซึ่งมีอยู่ราวร้อยละ ๓๖.๑ และมีผู้ให้ความเห็นว่าที่อยู่
 ร้อยละ ๒๓.๑

ในจำนวนผู้ใช้แรงงานที่เห็นว่าสวัสดิการที่ตนได้รับอยู่ในขณะนี้
จะเป็นสวัสดิการของอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ชิ้นส่วนรถยนต์เสียมากกว่า

เช่นเดียวกับความเห็นของคนงานที่เห็นว่าสวัสดิการที่ทางโรงงานจัดอยู่
นั้นอยู่ในระดับพอใช้ได้ กล่าวคือ คนงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์จะให้ความ
เห็นดีอยู่ร้อยละ ๔๗.๓ ขณะที่ความเห็นของคนงานอุตสาหกรรมสิ่งทอ มีเพียง
ร้อยละ ๓๘.๖

สำหรับความเห็นที่ว่าสวัสดิการดังกล่าวนั้นอยู่ในระดับไม่ค่อยดี จะเป็น
ความเห็นของกลุ่มผู้ใช้แรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอมากกว่า คือมีร้อยละ ๔๓.๓
ขณะที่คนงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์จะตอบเพียง ร้อยละ ๒๐.๖ แสดงว่าการ
จัดสวัสดิการของนายจ้างในโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอนั้นยังไม่ค่อยจะมีคุณภาพและ
ปริมาณที่เพียงพอให้กับคนงาน เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนเปอร์เซ็นต์ของคนงานที่
ให้ความเห็นว่ายังไม่ค่อยดีมีถึง ๔๓.๓ ขณะที่คนงานในอุตสาหกรรมประเภทเดียวกัน
จะตอบว่าสวัสดิการที่จัดให้ นั้นอยู่ในระดับดีมีเพียงร้อยละ ๑๘.๖ เท่านั้น ตรงกันข้าม
เมื่อเปรียบเทียบความเห็นของคนงานในอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ลิตอะไหล่
รถยนต์ด้วยกันเองแล้ว จะมีผู้ตอบว่าสวัสดิการที่จัดให้ นั้นอยู่ในระดับดีมากกว่าไม่
อยู่ราวร้อยละ ๑๑ (๓๑.๓ - ๒๐.๖)

สมมติฐานที่ ๒ ตั้งไว้ว่า "ผู้ใช้แรงงานในอุตสาหกรรมที่มือนาคคตแจ่มใส
จะมีทัศนคติต่อการบริการสังคมสงเคราะห์ในโรงงานไปในทางที่ดีกว่าคนงานใน
ประเภทอุตสาหกรรมที่กำลังทรุดตัวลง" จากผลการวิจัย ทัศนคติของคนงานต่อ
สวัสดิการที่ทางโรงงานจัดให้ นั้น พบว่า ทัศนคติของคนงานอุตสาหกรรมประกอบ
รถยนต์จะเป็นไปในทางที่ดีกว่าทัศนคติของคนงานอุตสาหกรรมสิ่งทอ ซึ่งก็สอดคล้อง
กับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังจะเห็นได้จาก ตารางที่ ๕๑ คนงานอุตสาหกรรมประกอบ
รถยนต์ได้แสดงทัศนคติของเขาต่อสวัสดิการที่ทางโรงงานจัดให้ว่าอยู่ในระดับดีมี
ร้อยละ ๓๑.๓ ขณะที่คนงานอุตสาหกรรมสิ่งทอจะตอบในระดับนี้เพียงร้อยละ ๑๘.๖

โดยส่วนใหญ่แล้ว คนงานมีความต้องการบริการสังคมสงเคราะห์ถึงร้อยละ ๖๓.๓ และที่ไม่ต้องการมีร้อยละ ๓๖.๖ และเมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างอุตสาหกรรม ทั้ง ๒ ประเภท พบว่าคนงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์มีความต้องการบริการสังคมสงเคราะห์มากกว่าคนงานอุตสาหกรรมสิ่งทอเล็กน้อย กล่าวคือ คนงานอุตสาหกรรมสิ่งทอมีความต้องการร้อยละ ๖๔.๑ ขณะที่คนงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์มีความต้องการบริการค่านี้อยู่ที่ร้อยละ ๗๐.๖

ตารางที่ ๕๓ ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับงานสังคมสงเคราะห์กับความ ต้องการในบริการสังคมสงเคราะห์

ความต้องการ บริการสังคม สงเคราะห์	สิ่งทอ		ประกอบรถยนต์	
	ความรู้เกี่ยวกับงาน สังคมสงเคราะห์		ความรู้เกี่ยวกับงาน สังคมสงเคราะห์	
	รู้	ไม่รู้	รู้	ไม่รู้
ต้องการ	๔.๖	๕๕.๖	๕๕.๕	๕๕.๕
ไม่ ต้องการ	๑๕.๓	๔๐.๓	๑๑.๕	๔๑.๕
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

จะเห็นว่าความต้องการบริการสังคมสงเคราะห์ของคนงานนั้นขึ้นอยู่กับ ความรู้ความเข้าใจในงานสังคมสงเคราะห์มาก่อน จากตารางมีถึงร้อยละ ๕๕.๖ ในคนงานอุตสาหกรรมสิ่งทอที่มีความรู้ความเข้าใจในงานสังคมสงเคราะห์ และ

แสดงความต้องการในบริการด้านนี้ เมื่อเทียบกับคนงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ ก็มีใกล้เคียงกัน (คือ มีร้อยละ ๘๘.๕) สำหรับคนงานของทั้ง ๒ ประเภทอุตสาหกรรม ที่ขาดความรู้ความเข้าใจในงานสังคมสงเคราะห์แต่ก็ต้องการบริการด้านนี้มีถึงร้อยละ ๕๙.๖ และร้อยละ ๕๘.๔ ของอุตสาหกรรมสิ่งทอและประกอบรถยนต์ตามลำดับ ซึ่งมากกว่าคนงานที่ไม่มีความรู้ในงานสังคมสงเคราะห์และไม่ต้องการบริการด้านนี้อยู่เพียงเล็กน้อย เหตุที่คนงานไม่มีความรู้ด้านสังคมสงเคราะห์ แต่ต้องการบริการด้านนี้สูง เกือบร้อยละ ๖๐ อาจเป็นเพราะงานสังคมสงเคราะห์เป็นงานที่เข้าใจลำบาก แต่ก็พอเห็นว่าจะมีประโยชน์ไม่มากนักต่อตัวคนงานเอง (ดูตารางที่ ๒๔) จึงแสดงความต้องการที่จะได้รับบริการสังคมสงเคราะห์นี้มาก

จากตารางดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า ความต้องการบริการสังคมสงเคราะห์ของคนงานมิได้ขึ้นอยู่กับธุรกิจอุตสาหกรรมว่าจะทรุดตัวลงหรือกำลังก้าวหน้า แต่ขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจของคนงานต่างหากที่เป็นตัวกำหนดว่าจะต้องการบริการสังคมสงเคราะห์หรือไม่

ตารางที่ ๕๔ ความสัมพันธ์ระหว่างฐานะการเงินกับความต้องการบริการด้านสังคมสงเคราะห์

ฐานะการเงิน	สิ่งทอ		รวม %	ประกอบรถยนต์		รวม %
	ความต้องการบริการด้านสังคมสงเคราะห์			ความต้องการบริการด้านสังคมสงเคราะห์		
	ต้องการ	ไม่ต้องการ		ต้องการ	ไม่ต้องการ	
อยู่อย่างสุขสบาย	๕๐.๐	๖๐.๐	๑๐๐.๐	๓๗.๕	๖๒.๕	๑๐๐.๐
พอกินพอใช้	๖๗.๐	๓๒.๔	๑๐๐.๐	๖๘.๖	๓๑.๓	๑๐๐.๐
ไม่เพียงพอ	๖๑.๑	๓๘.๘	๑๐๐.๐	๗๗.๔	๒๒.๖	๑๐๐.๐

คนงานของทั้ง ๒ ประเภทอุตสาหกรรมที่มีฐานะพอกินพอใช้จะมีความต้องการ
ในบริการสังคมสงเคราะห์ใกล้เคียงกัน คือร้อยละ ๒๗.๐ และร้อยละ ๒๘.๖ ของ
อุตสาหกรรมสิ่งทอและอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ตามลำดับ สำหรับคนงานที่ตกอยู่
ในฐานะไม่พอกินพอใช้จะมีร้อยละ ๗๗.๗ ของคนงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์
และมีร้อยละ ๒๑.๑ ในคนงานอุตสาหกรรมสิ่งทอ จะเห็นว่าคนงานที่ตกอยู่ในฐานะ
ไม่พอกินพอใช้จะมีความต้องการบริการสังคมสงเคราะห์อยู่มากเหมือนกัน ส่วนคนงานที่
มีฐานะอยู่อย่างสุขสบายจะ ต้องการบริการสังคมสงเคราะห์น้อยกว่า รวบรวมร้อยละ ๒๑.๐
ในอุตสาหกรรมสิ่งทอ และร้อยละ ๒๕.๐ ในอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์.